

NOVÝ HERCULE POIROT

Agatha
Christie®

ZÁHADA
TROCH ŠTVRTÍN

TÚTO AGATHU CHRISTIE
STE ZARUČENE EŠTE NEČÍTALI!

SOPHIE HANNAHOVÁ

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Darina Maláková
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Sophie Hannah: *The Mystery of Three Quarters*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve HarperCollins *Publishers*, London 2018,
preložila Barbora Andrežálová.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

The Mystery of Three Quarters © 2018 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Translation entitled *Záhada troch štvrtín* © 2018 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

The Mystery of Three Quarters™ is a trade mark of Agatha Christie Limited and
Agatha Christie®, Poirot® and the Agatha Christie Signature are registered
trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.

Cover Design © Augustín Putera 2018

Cover Photo © Shutterstock

ISBN 978-80-220-2070-1

Venovanie
Faith Tillerayovej,
ktorá zo seba vydala všetko
a nesmierne veľa ma naučila.

POĎAKOVANIE

Som hlboko vďačná týmto ľuďom:

Jamesovi Prichardovi, Mathewovi Prichardovi a všetkým v Agatha Christie Limited; Davidovi Brawnovi, Kate Eltonovej a každému z HarperCollins UK; svojmu agentovi Petrovi Strausovi a jeho tímu v Rogers, Coleridge & White; úžasným ľuďom z vydavateľstva William Morrow v New Yorku a všetkým vydavateľom Poirota po celom svete, ktorí mi pomáhajú šíriť tieto knihy; Chrisovi Gribblovi, ktorý dielo v kľúčovom ranom štádiu tvorby čítal a bol ním nadšený; Emily Winslowovej, ktorej puntičkárske redaktorské pripomienky boli ako vždy neoceniteľné; Jamiemu Bernthalovi-Hookerovi, ktorý mi pomohol s miliónom drobností od korektúry cez výskum až po vymýšľanie názvu; Faith Tillerayovej, ktorá mi navrhla krásnu novú webstránku a potom sa stala mojím marketingovým guru; mojej rodine – Danovi, Phoebe, Guyovi... a pri tejto príležitosti obzvlášť aj Brewsterovi, z dôvodov, ktoré budú jasné každému, kto si túto knihu prečíta!

Ďakujem aj víťazom súťaže Melanie Voutovej a Ianovi Mansonovi, ktorí dali mená Petrovi Voutovi a Hubertovi Thrubwellovi. Obe sú naozaj skvelé!

Obrovské ďakujem patrí aj čitateľom, ktorým sa páčili *Vraždy s monogramom* a *Záhada zavretej schránky*, ako aj moje ostatné knihy, a napísali mi o tom či už listom, e-mailom alebo na sociálnych sieťach – vďaka vášmu entuziazmu to pre mňa má zmysel.

PRVÁ ŠTVRTINA

POIROT JE OBVINENÝ

1

Hercule Poirot sa usmial popod nos, keď jeho šofér zaparkoval auto s priam dokonalou symetriou. Človek by dokázal nakresliť rovnú čiaru od prostriedka vozidla priamo k dverám Whitehaven Mansions, kde býval. Ako milovník poriadku a úhladnosti to jednoducho vedel oceniť.

Obed, z ktorého sa práve vrátil, bol *très bon divertissement* – spojenie vynikajúceho jedla a spoločnosti. Nadšene sa poďakoval šoférovi a práve sa chystal vojsť dnu, keď sa ho zrazu zmocnil zvláštny pocit (aspoň tak si to vysvetlil), že čosi za ním si vyžaduje jeho pozornosť.

Predpokladal, že to nebude nič mimoriadne. Na február to bol celkom príjemný deň. Možno sa len vzdych za jeho chrbtom zachvel ľahkým vánkom.

Rýchlo si však všimol, že ten nepokoj v ovzduší nemá na svedomí príroda, ale žena, ktorá sa k nemu ráznym krokom blížila. A v tom modernom belasom kabáte a klobúku rozhodne živel pripomínala. „Vskutku, hotová víchrica,” zašomral si pre seba Poirot.

Ten klobúk sa mu nepáčil. Podobné už videl na niektorých ženách v meste: minimalistický, bez okrás, narazený tesne na hlavu ako nejaká látková kúpacia čiapka. Podľa neho by klobúk mal mať striešku alebo aspoň nejakú ozdobu. Alebo by mal spĺňať nejakú ďalšiu funkciu, nielen zakrývať hlavu. Nepochybné si na tieto nové klobúky čoskoro zvykne, no keď sa tak stane, móda sa opäť zmení – napokon, ako vždy.

Vlasy mala tmavohnedé a lesklé. Keď priamo pred ním prudko zastala, Poirot si všimol, že nie je taká mladá, ako sa mu z diaľky zdalo. Nie, táto žena mala určite viac ako päťdesiat.

Možno šesťdesiat. Dáma v strednom veku, odborníčka na mas-kovanie vrások, s očami prenikavo modrými, ani svetlými, ani tmavými.

„Vy ste Hercule Poirot, však?“ spýtala sa potichu. Z jej tónu jasne cítil, že by dala rada najavo svoj hnev, ale bála sa, že by ju ktosi začul.

„*Oui*, madam. Som to ja.“

„Ako sa opovažujete? Ako sa opovažujete poslať mi taký list?“

„Madam, prepáčte, ale mám dojem, že sa nepoznáme.“

„Nehrajte sa tu predo mnou na neviniatko! Som Sylvia Ruleová, ako veľmi dobre viete.“

„Teraz už áno, keďže ste sa mi predstavili, ale pred chvíľkou som vás ešte nepoznal. Spomínali ste akýsi list...“

„Chcete ma prinútiť, aby som takto na verejnosti zopakovala, ako ste ma očiernili? Nuž, dobre teda. Spravím to. Dnes ráno som dostala list – ten najodpornejší a najprotivnejší list s vaším podpisom.“ Ukazovák jej vyletel vpred priamo na Poirota, takže musel uskočiť nabok, aby sa mu vyhol.

„*Non*, madam...“ snažil sa protestovať, ale ona opäť zmari-la akékoľvek jeho úsilie.

„V tom absurdnom liste ste ma obvinili z vraždy. Z vraždy! Mňa! Sylviu Ruleovú! Vyhlásili ste, že môžete dokázať moju vinu a odporučili ste mi, aby som išla na políciu a prizнала sa k svoj-mu zločinu. Ako sa opovažujete? Nič mi nemôžete dokázať, a to z veľmi prostého dôvodu. Som nevinná. Nikoho som nezabila. Som tá najmierumilovnejšia osoba, akú som kedy stretla. A ni-kdy som o žiadnom Barnabasovi Pandym nepočula!“

„O Barnabasovi...“

„Je to nehorázne, že zo všetkých ľudí obviníte práve mňa! Jednoducho nehorázne. Ale ja to tak nenechám. Najradšej by som išla rovno za svojím advokátom, no nechcem, aby vedel, že ma ktosi takto očiernil. Možno by som mala ísť na políciu. Toľká hanba! Urážka! Mám predsa isté postavenie!“

Sylvia Ruleová takto ešte nejaký čas pokračovala. Syčala

a prskala a Poirotovi nevdojak pripomenula búrlivé vodopády, ktoré videl na svojich cestách: na pohľad pôsobivé, ale nesmierne intenzívne a hlučné. Mohutný prúd, ktorý nemal konca.

Keď aspoň na chvíľočku stíchla, konečne sa dostal k slovu: „Madam, rád by som vás ubezpečil, že nijaký takýto list som ne-napísal. Pokiaľ ste nejaký dostali, tak rozhodne nebol odo mňa. A ani o Barnabasovi Pandym som nikdy nepočul. To je ten muž, z ktorého vraždy vás v liste obvinili?“

„To vy ste ma obvinili. Nesnažte sa to teraz popierať. Na to vás nahovoril Eustace, však? Obaja veľmi dobre viete, že som nikoho nezabila. Som čistá ako ľalia! Vy a Eustace ste určite zosnovali nejaký plán, ako ma dohnáť k šílenstvu! Presne to by som od neho čakala a som presvedčená, že neskôr vyhlási, že to bol len taký žart.“

„Žiadneho Eustacea nepoznám, madam.“ Poirot sa nevzdával, hoci bolo jasné, že je to márna snaha. Sylvia Ruleová si skrátka neustále húdla svoje.

„Myslí si o sebe, že je ktovieako bystrý. Vraj najbystrejší muž v Anglicku, s tým jeho odporným úškrnom, ktorý mu nikdy nezmisne z tváre. Koľko vám za to zaplatil? Som si istá, že to bol jeho nápad. A vy ste zaňho odvedli špinavú robotu. Vy, ten slávny Hercule Poirot, ktorému verí aj naša oddaná a ťažko pracujúca polícia. Ste obyčajný podvodník! Ako ste len mohli? Ako ste mohli očierniť takú čestnú ženu, ako som ja? Eustace by spravil čokoľvek, aby sa ma zbavil. Čokoľvek! Vedzte, že všetko, čo vám o mne povedal, je lož!“

Keby bola ochotná aspoň chvíľu počúvať, Poirot by jej mohol vysvetliť, že by určite nespolupracoval s niekým, kto sa vyhlasuje za najbystrešieho muža v Anglicku. Tým je totiž on, Hercule Poirot.

„Boli by ste taká láskavá a ukázali mi ten list, madam?“

„Myslíte si, že som si ho nechala? Bolo mi z neho zle, už len keď som ho držala v rukách! Roztrhala som ho na márne kúsky a hodila do ohňa. Najradšej by som do ohňa hodila aj Eustacea!

Aká škoda, že je také čosi nezákonné. Jedno vám však poviem: ktokoľvek tie zákony vymýšľal, určite nepoznal Eustacea. Ak ma budete ešte raz takto ohovárať, pôjdem rovno na Scotland Yard – nie preto, aby som sa im priznala, keďže som úplne nevinná, ale aby som obvinila vás, pán Poirot!“

Kým sa detektív zmohol na vhodnú odpoveď, Silvia Ruleová sa zvrtila na päte a odkráčala.

Nezavolať ju naspäť. Niekoľko sekúnd len mlčky stál a pomaly krútil hlavou. Keď sa potom vybral hore schodmi do bytu, zašomral si popod nos: „Ak je ona tá najmierumilovnejšia osoba na svete, tak nechcem vidieť tých ostatných.“

V priestrannom a dokonale zariadenom byte čakal na Poirota komorník George. Keď zbadal Poirota, jeho zvyčajný, trochu strnulý úsmev vystriedalo zdesenie.

„Cítite sa dobre, pane?“

„*Non*. Som zmätený, Georges. Povedzte mi, ako človek znály anglickej vyššej spoločnosti poznáte Sylviu Ruleovú?“

„Len z počutia, pane. Je to vdova po Clarenceovi Ruleovi. Má pozoruhodné konexie. Myslím, že je aj v správnych radách viacerých charít.“

„A čo Barnabas Pandý?“

George pokrútil hlavou. „To meno mi nie je známe. Ja sa orientujem najmä medzi londýnskou smotánkou, pane. Ak žije pán Pandý niekde inde...“

„Neviem, kde žije. Neviem, či vôbec žije alebo či bol naozaj zavraždený. *Vraiment*, neviem o ňom vôbec nič. Lenže Sylvia Ruleová, drahý Georges, si myslí presný opak. Myslí si, že som jej poslal list, v ktorom ju obviňujem z jeho vraždy. Ja som to, pravdaže, poprel. Žiadny list som jej neposielal ani som s ňou nijako inak nekomunikoval.“

Poirot si zamyslene zložil klobúk, vyzliekol kabát a podal ich Georgeovi. „Nie je to vôbec príjemné, byť obvinený z niečoho, čo ste neurobili. Človek by mal takéto výmysly hodiť za hlavu, ale ony sa dokážu akosi zaryť do mysle a vyvolať podivný pocit

viny, ktorý sa v nej potom vznáša ako duch a straší jeho svedomie! Niektí je presvedčení o tom, že ste tú hroznú vec urobili, a vy potom začnete mať pocit, akoby to tak naozaj bolo, hoci dobre viete, že nie je. Pomaly začínam chápať, Georges, prečo sa ľudia priznávajú k činom, ktoré nespáchali.“

Komorník sa tváril pochybovačne, ako to mal vo zvyku. Poirot už zistil, že to je prejav tej príslovečnej anglickej rezervovanosti. Za tie roky sa rozprával s mnohými kultivovanými dámami a páňmi z anglickej spoločnosti a mnohí z nich sa tvárili, akoby neverili ničomu, čo im rozprával.

„Čo by ste povedali na pohárik, pane? *Sirop de menthe*, ak smiem navrhnúť?“

„*Oui*. To je vynikajúci nápad.“

„Rád by som vás ešte upozornil, pane, že tu máte návštevu. Prinesiem vám nápoj hneď a poprosím pána, aby ešte chvíľku počkal?“

„Niektí ma navštívili?“

„Áno, pane.“

„Ako sa volá? Nie je to Eustace?“

„Nie, pane. Volá sa John McCrodden.“

„Ah! To je úľava. Takže žiadny Eustace. Azda by som sa mohol nádejať, že nočná mora v podobe madam Ruleovej a jej Eustacea odišla a už sa k Herculovi Poirotovi nikdy nevráti. Prezradil vám *monsieur* McCrodden, v akej záležitosti prišiel?“

„Nie, pane, ale mal by som vás varovať, že vyzerá... nespokojne.“

Poirot si nenápadne vzdychol. Po viac než uspokojivom obe-
de sa toto popoludnie vôbec nevyvíjalo podľa jeho predstáv. Predsa však bolo veľmi nepravdepodobné, že John McCrodden bude rovnako protivný ako Sylvia Ruleová.

„Myslím, že si zatiaľ odopriem to potešenie zo svojho nápoja a najprv si vypočujem *monsieur* McCroddena,“ povedal Georgeovi. „To meno mi je akési povedomé.“

„Možno vám pripomína toho známeho advokáta Rowlanda McCroddena, pane.“

„*Mais oui, bien sûr.* Slučka Rowland, katov najlepší priateľ – hoci vy ste príliš zdvorilý na to, aby ste ho nazvali touto jeho povesťou prezývku. Vraví sa, že kvôli Slučke Rowlandovi nemá šibenica ani chvíľku pokoja.“

„Iste, vďaka nemu stihol mnohých kriminálnikov spravodlivý trest,“ súhlasil komorník so svojím zvyčajným taktom.

„Možno je John McCrodden jeho príbuzný,“ podotkol Poirot. „Dovoľte, nech sa najprv usadí a potom ho, prosím, uveďte.“

George však nedostal ani príležitosť uviesť pána McCrodde-na, pretože ten ho práve ráznym krokom obišiel, bez okolkov napochodoval priamo do prostriedka detektívovej pracovne a tam zastal.

„Prosím, *monsieur*, posadte sa,“ povedal mu Poirot s úsmevom.

„Nie, ďakujem,“ odvrkol McCrodden priam pohrdavo.

Podľa Poirotovho odhadu mohol mať tak štyridsať. Mal peknú a súmernú tvár, akú človek vídava zriedkavo, zväčša len na umeleckých dielach. Akoby mu črty tváre vytesal zručný sochár. Tá tvár sa podľa detektíva vôbec nehodila k mužovmu obnosenému oblečeniu so špinavými fľakmi, ktoré pôsobilo, akoby do-tyčný prespával na lavičkách v parku. Mal vôbec strechu nad hlavou? Alebo chcel azda zámerne skryť to, čo mu príroda na-delila – tie veľké zelené oči a zlatisté vlasy –, tým, že sa snažil vy-zerať čo najviac odpudivo?

„Dostal som váš list,“ vyhlásil McCrodden a fľochol na Piro-ta. „Prišiel dnes ráno.“

„Obávam sa, že musím namietaať, *monsieur*. Žiaden list som vám neposielal.“

Nastalo dlhé rozpačité ticho. Poirot sa nechcel uchyľovať k unáhleným záverom, ale mal dojem, že presne vie, akým smerom sa bude ich rozhovor uberať. Ale to predsa nemôže byť pravda! Ako by mohla? S takýmto pocitom sa stretol doposiaľ len vo svojich snoch: to zlovestné vedomie, že človek uviazol v kritickej situácii, ktorá nedáva zmysel a nikdy ho ani dávať ne-bude, bez ohľadu na to, čo urobí.

„Čo sa písalo v tom liste, ktorý ste dostali?“ spýtal sa.

„To by ste mali vedieť, keďže ste ho písali,“ odvetil John McCrodden. „Obvinili ste ma z vraždy muža menom Barnabas Pandy.“

NESLYCHANÁ PROVOKÁCIA

2

„Musím povedať, že ma to dosť sklamalo,“ pokračoval McCrodden. „Sám veľký Hercule Poirot sa dopustil takejto ľahkomyseľnosti.“

Detektív ešte chvíľu váhal so svojou odpoveďou. Vari za to, že ho Sylvia Ruleová odmietala v tejto záležitosti vypočuť, mohla jeho voľba slov? Pokiaľ áno, Johnovi McCroddenovi by to mal vysvetliť oveľa jasnejšie a presvedčivejšie. „*Monsieur, s'il vous plaît*. Verím, že vám niekto poslal list a v ňom vás obvinil z vraždy. Z vraždy Barnabasa Pandyho. Túto časť vášho príbehu nijako nespochybňujem, avšak...”

„Vy však nie ste v pozícii, aby ste niečo spochybňovali,“ prerušil ho McCrodden.

„*Monsieur*, prosím, verte mi, keď vám vravím, že ja nie som pisateľom toho listu, ktorý ste dostali. Hercule Poirot neberie žiadnu vraždu ľahkomyseľne. Nikdy by som...”

„Ach, žiadna vražda sa predsa nestala,“ skočil mu McCrodden opäť do reči a trpkos sa zasmial. „Keby sa stala, polícia by už vraha dávno našla. Toto je len jedna z tých detinských hier môjho otca.“ Zamračil sa, akoby prišiel na čosi znepokojivé. „Ibaže by bol ten starý všivák oveľa väčší sadista, než som si myslel, a naozaj by riskoval môj krk v skutočnom nevyriešenom prípade vraždy. Aj to je zrejme možné. S tým jeho nemilosrdným odhodlaním...” McCrodden na chvíľu zmĺkol a potom si zašomral popod nos: „Áno. Je to možné. Malo mi to napadnúť.“

„Váš otec je ten advokát Rowland McCrodden?“ spýtal sa Poirot.

„Dobre viete, že áno.“ Už na začiatku dal John McCrodden detektívovi najavo, aký je z neho sklamaný, no zdalo sa, akoby s každým ďalším slovom klesal v jeho očiach ešte hlbšie.

„Poznám ho len z počutia. Zatiaľ som nemal tú česť stretnúť sa s ním alebo porozprávať.“

„Iste, musíte sa držať svojej verzie,“ odvrkol John McCrodden. „Som si istý, že vám slušne zaplatil, aby ste túto záležitosť nespájali s jeho menom.“ Rozhliadol sa po miestnosti a podľa výrazu tváre si až vtedy uvedomil, kde vlastne stojí. Potom prikývol, akoby sa v niečom utvrdil, a pokračoval: „Bohatí ľudia, ktorí potrebujú peniaze najmenej – takí ako vy a môj otec –, vždy chcú ešte viac a nezastavia sa pred ničím. Preto som im nikdy neveril a mal som pravdu. Peniaze kazia charakter, a vy, pán Poirot, ste živým dôkazom.“

Poirot si ani nespomínal, kedy naposledy mu niekto povedal čosi také nepríjemné, nespravodlivé či zraňujúce. „Celý svoj život som zasvätil práci pre vyššie dobro,“ odvetil potichu. „Chránil som nevinných a – áno! – nespravodlivo obvinených. Do tej skupiny patríte aj vy, *monsieur*. A od dnešného dňa aj Hercule Poirot. Aj mňa nespravodlivo obvinili. Žiadny list som vám nenapísal, tak ako ste vy nespáchali tú vraždu. A tiež nepoznám žiadneho Barnabasa Pandyho. Ani živého, ani mŕtveho. Tu sa však podobnosti medzi nami končia. Trváte na svojej nevine a ja nemám žiadny dôvod neveriť vám, avšak...“

„Ušetríte ma tých vybraných rečičiek,“ opäť ho prerušil McCrodden. „Ak si myslíte, že uverím týmto vašim sladkým rečičkám, tak sa škaredo mýlite. Neverím im o nič viac ako peniazom či povesti alebo iným veciam, ktoré si môj otec tak vysoko váži. No a keďže sa vás bude Slučka Rowland nepochybne pýtať na moju reakciu na tento jeho nechutný komplot, odkážte mu, prosím, že túto hru nehrám. Nikdy som o žiadnom Barnabasovi Pandym nepočul, nikoho som nezabil, a preto sa nemám čoho obávať. K právnomu systému tejto krajiny prechovávam dostatočnú dôveru a preto sa spolieham, že neodvisnem za zločin, ktorý som nespáchal.“

„Nazdávate sa, že práve to chcel váš otec docieľiť?“

„Neviem. Je to možné. Vždy som si myslel, že ak sa mu minú vinníci, ktorých by mohol poslať na šibenicu, obráti svoju pozornosť aj na nevinných a bude sa tváriť, že sa niečím previnili – tak na súde, ako aj vo svojej hlave. Spraví čokoľvek, aby zasýtil svoj hlad po krvi.“

„To je vskutku pozoruhodné obvinenie, *monsieur*, a musím poznamenať, že nie prvé, ktoré ste od svojho príchodu vyslovili.“ Z McCroddenovho energického a vecného tónu Poirota mrazilo. Jeho slovám to dodávalo akýsi punc objektívnosti, akoby mu len oznamoval nejaké strohé a nesporné fakty.

Slučka Rowland, o ktorom Poirot za tie roky toľko počul, rozhodne nebol mužom, akého opisoval jeho syn. Bol silným zástancom trestu smrti – na detektívov vkus až prisilným, lebo v istých situáciách to bolo skutočne neprimerané –, ale nazdával sa, že McCrodden senior by bol rovnako zhrozený z predstavy, že by mal na šibenici odvisnúť niekto nevinný. A pokiaľ by mal byť tým dotýčným jeho vlastný syn...

„*Monsieur*, za celý svoj život som sa nestretol s otcom, ktorý by odsúdil svojho syna na smrť za vraždu, ktorú nespáchal.“

„Ale áno, stretli,“ zareagoval McCrodden okamžite. „Hoci tvrdíte opak, som si istý, že ste sa s mojím otcom už stretli alebo ste sa s ním aspoň skontaktovali a spolu ste zosnovali toto nechutné obvinenie. Láskaivo teda odkážte môjmu drahému otcovi, že už voči nemu necítim žiadnu nenávisť. Keď teraz vidím, ako hlboko je schopný klesnúť, je mi ho ľúto. Nie je o nič lepší ako hocijaký vrah. A vy tiež, pán Poirot. To isté platí o všetkých, ktorí by navliekli slučku na krk hriešnikom, odvolávajúc sa pri tom na tento krutý systém.“

„To je váš názor, *monsieur*?“

„Celý svoj život som bol pre otca len sklamaním a hanbou. Odmietal som sa skloniť, robiť, čo odo mňa chcel, myslieť si to čo on, kráčať v jeho šľapajach. Chcel, aby som sa aj ja venoval právu. Nikdy mi neodpustil, že som nechcel byť ako on.“

„Smiem sa spýtať, aká je vaša profesia?“

„Profesia?“ McCrodden odfrkol. „Pracujem, aby som prežil. Nie je to nič mimoriadne. Nič dôležité ako zahrávanie sa s ľudskými životmi. Pracoval som v bani, na farmách, v továrňach. Vyrábал som kadejaké čačky pre dámy a predával ich. V tom som dobrý. Momentálne mám stánok na trhu. Vďaka tomu mám strechu nad hlavou, ale to nie je pre môjho otca dosť dobré. A Rowland McCrodden si nikdy neprizná porážku. Nikdy.“

„Čo tým myslíte?“

„Dúfal som, že už nado mnou zlomil palicu. Teraz vidím, že sa to nikdy nestane. Vie, že človek obvinený z vraždy potrebuje obhajcu. Je to od neho veľmi prefíkané. Snaží sa ma vyprovokovať a určite si myslí, že sa budem chcieť obhajovať sám. Nuž, a v takom prípade by som sa tomu štúdiu práva nevyhol, však?“

Bolo očividné, že Rowland McCrodden bol pre svojho syna to, čo bol Eustace pre Sylviu Ruleovú.

„Odkážte mu odo mňa, že jeho plán zlyhal. Nikdy nebudem tým, koho zo mňa chce mať. A ocenil by som, keby sa ma už nepokúšal kontaktovať – či už priamo alebo prostredníctvom niektorého z jeho pätolizačov.“

Poirot vstal zo stoličky. „Prosím, počkajte tu chvíľu,“ požiadal ho. Vyšiel z miestnosti a uistil sa, že dvere ostali dokorán otvorené.

Čoskoro sa Poirot vrátil v sprievode svojho komorníka. Usmial sa na Johna McCroddena a povedal: „S Georgeom ste sa už zoznámili. Predpokladám, že ste zachytili, keď som mu vysvetľoval, že by som bol rád, keby sa k nám na chvíľu pripojil. Rozprával som dosť nahlas, aby ste to počuli.“

„Áno, počul som,“ odvetil McCrodden znudeným hlasom.

„Keby som mu bol povedal aj čokoľvek ďalšie, začuli by ste to. Preto dúfam, že to, čo vám teraz povie, vás presvedčí, že nie som váš nepriateľ. Prosím, Georges, vravte!“

Komorník sa zatváril ohromene. Nebol zvyknutý na takéto nejasné pokyny. „A čo mám hovoriť, pane?“

Poirot sa obrátil k McCroddenovi. „Vidíte? Nevie. Nepripravil

som ho na toto. Georges, keď som sa dnes vrátil z obeda, povedal som vám o niečom, čo sa mi práve stalo, je tak?“

„Áno, pane.“

„Prosím, zopakujte tú príhodu, ktorú som vám opísal.“

„Ako si želáte. Oslovila vás istá dáma, ktorá sa predstavila ako Sylvia Ruleová. A tá sa mylne domnievala, že ste napísali list, v ktorom ste ju obvinili z vraždy.“

„*Merci*, Georges. Povedzte, kto bol údajnou obeťou tej vraždy?“

„Pán Barnabas Pandy, pane.“

„A čo som vám ešte vravel?“

„Že nikoho takého nepoznáte, pane. A ak taký džentlmen jestvuje, neviete, či je živý alebo mŕtvý ani či bol zavraždený. Keď ste sa to snažili vysvetliť pani Ruleovej, odmietla vás počúvať.“

Detektív sa víťazoslávne obrátil k Johnovi McCroddenovi. „*Monsieur*, že by váš otec chcel, aby sa pred súdom hájila aj Sylvia Ruleová? Alebo mienite konečne pripustiť, že ste sa mylili a Hercula Poirota ste nespravodlivo obvinili? Možno by vás zaujímalo, že aj pani Ruleová ma obvinila, že som sa spriahol s jej nepriateľom – s mužom menom Eustace.“

„Stále tvrdím, že je za tým všetkým môj otec,“ vyhlásil John McCrodden po chvíľke ticha. Znel však výrazne menej sebaisto ako predtým. „Nič by mu neurobilo väčšiu radosť ako takýto prepracovaný hlavolam. Určite prídem aj na to, prečo pani Ruleová dostala rovnaký list ako ja.“

„Keď je človek niečím priveľmi zaujatý – ako vy vašim otcom alebo Sylvia Ruleová Eustaceom –, ovplyvní to spôsob, akým sa pozerá na svet,“ podotkol Poirot s povzdychom. „Ten list zrejme nemáte pri sebe, však?“

„Nie. Roztrhal som ho na kúsky a tie som poslal otcovi s odkazom, čo si o ňom myslím. A teraz to hovorím aj vám, pane. Nemienim to znášať. Ani sám veľký Hercule Poirot nemôže obviniť nevinného človeka z vraždy a myslieť si, že mu to len tak prejde.“

Keď John McCrodden konečne odišiel, Poirotovi sa značne uľavilo. Stál pri okne a zamyslene sledoval, ako jeho návštevník odchádza z budovy.

„Ste už pripravený na váš *sirop de menthe*, pane?“ spýtal sa George.

„*Mon ami*, som pripravený na všetok *sirop de menthe* sveta.“ Aby však náhodou nespôsobil nejaké nedorozumenie, radšej dodal: „Jeden pohárik, prosím, Georges. Iba jeden.“

Poirot sa znepokojene vrátil k svojej stoličke. Akú nádej mala spravodlivosť vo svete, ak si traja ľudia, ktorí boli nespravodlivo obvinení – Sylvia Ruleová, John McCrodden a Hercule Poirot –, nedokážu ani len spoločne sadnúť, aby sa v pokoji a rozumne porozprávali a pokúsili sa zistiť, čo sa vlastne stalo? Namiesto toho tu bol len hnev, priam fanatické odmietanie iného pohľadu než toho svojho a neutíchajúci prívál urážok. Nie však od Hercula Poirota. Ten si dokázal zachovať dekorum aj tvárou v tvár takejto neznesiteľnej provokácii.

Keď mu komorník priniesol jeho nápoj, spýtal sa: „Povedzte, Georges, prišiel za mnou ešte niekto?“

„Nie, pane.“

„Nikto netelefonoval, aby si dohodol stretnutie?“

„Nie, pane. Očakávate niekoho?“

„*Oui*. Očakávam ďalšieho nahnevaného cudzinca. Alebo možno viacerých.“

„Nie som si istý, čo tým myslíte, pane.“

Presne v tom okamihu zazvonil telefón. Detektív prikývol a dovolil si jemne sa usmiať. Keď už nebolo na tejto situácii nič pozitívne, človeka by malo tešiť aspoň to, že má pravdu, pomyslel si. „A je to tu, Georges. Tretia osoba. Ktovie, koľko ich ešte bude. Traja, štyria, piati? Môže to byť akýkoľvek počet.“

„Počet čoho, pane?“

„Počet tých, čo dostali list, v ktorom ich obvinili z vraždy Barnabasa Pandyho, falošne podpísaný Herculom Poirotom!“

TRETIA OSOBA

3

Nasledujúci deň o tretej popoludní prišla za Poirotom do Whitehaven Mansions slečna Annabel Treadwayová. Kým čakal na Georgea, ktorý ju mal uviesť, uvedomil si, že sa na to stretnutie teší. Pre človeka s inou povahou by bolo nepochybne únavné počúvať celý zástup cudzincov, ako ho zapálene obviňujú z toho istého a odmietajú si vypočuť akékoľvek vysvetlenie. No pre Hercula Poirota nie. Rozhodol sa, že na tretí raz sa mu už podarí dostať sa k slovu. Presvedčí slečnu Annabel Treadwayovú, že hovorí pravdu. Možno konečne nastane v tomto prípade posun a jemu sa podarí zistiť niečo zaujímavé.

Minulú noc, keď Poirot ležal v posteli, dosť dlho premýšľal nad záhadou, prečo je väčšina ľudí, dokonca aj tých inteligentných, taká tvrdohlavá a iracionálna. Rozhodol sa, že musí sústrediť viac pozornosti aj na Barnabasa Pandého. Bolo pokojne možné, že nejestvuje ani nikdy nejestvoval, a je len výplodom fantázie pisateľa spomínaných listov.

Dvere sa otvorili a George vpustil dnu štíhlu ženu priemernej výšky s plavými vlasmi a tmavými očami aj oblečením. Poirot spozornel, keď si uvedomil, čo v ňom pohľad na ňu vyvolal. Mal pocit, akoby sa jej mal ukloniť a povedať: „Úprimnú sústrasť, *mademoiselle*.“ Nemal však žiadny dôvod domnievať sa, že utrpela nejakú stratu, a tak sa ovládol. List, v ktorom človeka obviňuje z vraždy, môže vyvolať hnev či strach, ale sotva by ho niekto mohol považovať za tragédiu a byť z neho takýto zronený.

Tak ako John McCrodden zaplnil detektívovu pracovňu chladným pohrdaním, Annabel Treadwayová so sebou priniesla smútok. Zlomené srdce, uvažoval Poirot. Cítil to tak intenzívne, akoby bolo jeho vlastné.

„Ďakujem, Georges,“ povedal komorníkovi. „Prosím, posadte sa, *mademoiselle*.“

Annabel Treadwayová náhlivo podišla k najbližšej stoličke a sadla si tak, že to pre ňu v žiadnom prípade nemohlo byť po-

hodlné. Poirot si všimol, že jej najvýraznejšou črtou je hlboká vráska, ktorá sa začínala medzi obočím a tiahla sa cez celé čelo, deliac jej ho na dve rovnaké polovice. Rozhodol sa však, že sa na ňu viac nepozrie, inak by si to jeho návštevníčka určite všimla.

„Ďakujem, že ste mi sem dovolili prísť,“ začala potichu. „Myslela som si, že ma odmietnete.“ Kým rozprávala, päť či šesť ráz sa na Poirota pozrela, no zakaždým rýchlo uhla pohľadom, akoby nechcela, aby ju prichytil, že si ho obzerá.

„Odkiaľ ste prišli, *mademoiselle*?“

„Ach, to miesto iste nepoznáte. Nikto ho nepozná. Je na vidieku.“

„Prečo ste si mysleli, že sa s vami odmietnem stretnúť?“

„Väčšina ľudí by si do svojho domu nepustila údajného vraha,“ odvetila. „Pán Poirot, prišla som sem, aby som vám povedala... Nuž, možno mi nebudete veriť, ale som nevinná. Nikdy by som žiadnu živú bytosť nezabila. Nikdy! Netušíte...“ Nato stíchla a prerývané sa nadýchla.

„Prosím, pokračujte,“ vyzval ju Poirot láskavo. „Čo netuším?“

„Nikdy som nikomu neublížila a ani by som nemohla. Ja životy zachraňujem!“

„*Mademoiselle*...“

Annabel Treadwayová si vytiahla z kabelky vreckovku a utrela si kútiky očí. „Prepáčte, prosím. Nerada by som sa vychvaľovala. Nechcem preháňať svoju dobrotu a úspechy, ale naozaj som zachránila život. Pred mnohými rokmi.“

„Život? Vraveli ste životy.“

„Chcela som tým len naznačiť, že keby som mala možnosť, spravila by som to znovu. Zachránila by som každý život, ktorý by som mohla, aj keby som sa mala kvôli tomu vystaviť nebezpečenstvu,“ povedala rozochveným hlasom.

„Je to preto, lebo ste taká odvážna, alebo preto, lebo si myslíte, že na iných záleží viac ako na vás?“ spýtal sa jej detektív.

„Ja... nie som si istá, ako to myslíte. Všetci predsa musíme myslieť v prvom rade na druhých. Nie som o nič obetavejšia ako

ostatní a rozhodne nie som ani odvážna. Vlastne som príšerný zbabelec. Musela som pozbierať všetku svoju odvahu, aby som bola schopná prísť sem za vami. Moja sestra Lenore je odvážna. A určite aj vy, pán Poirot. Nesnažili by ste sa vari zachrániť každý život, ktorý by ste mohli? Každý jeden?“

Poirot sa zamračil. Bola to zvláštna otázka. Celý tento rozhor bol dosť nezvyčajný – dokonca aj na pomery toho, čo sám v duchu označoval ako „nové obdobie Barnabasa Pandyho“.

„Počula som o vašej práci a hlboko vás obdivujem,“ pokračovala Annabel Treadwayová. „Preto ma váš list tak zaboľel. Pán Poirot, vaše podozrenia sú mylné. Písali ste, že máte proti mne dôkazy, ale nechápem, ako by bolo čosi také možné. Žiadny zločin som totiž nespáchala.“

„A ja som vám neposielal žiadny list,“ odvetil Poirot. „Neobvinil som vás – a ani vás neobviňujem – z vraždy Barnabasa Pandyho.“

Žena ohromene zažmurkala. „Ale... nerozumiem.“

„List, ktorý ste dostali, nenapísal skutočný Hercule Poirot. Aj ja som nevinný! Všetky tie obvinenia napísal niekto, kto sa za mňa vydáva, a každé jedno drzo podpísal mojím menom.“

„Každé... každé jedno? Chcete povedať...“

„*Oui*. Za posledné dva dni ste už tretia osoba, ktorá mi hovorí to isté: že som vám poslal list a obvinil vás v ňom z vraždy Barnabasa Pandyho. Včera to boli madam Sylvia Ruleová a *monsieur* John McCrodden. Dnes ste to vy.“ Poirot pozorne sledoval, ako na tie mená zareaguje. Nič si však nevšimol.

„Takže ste...“ Annabel Treadwayová naprázdno otvárala a zadržala ústa, akoby sa snažila nájsť správne slová. „Takže si nemyslíte, že som vrah?“

„Presne tak. V tomto okamihu nemám žiadny dôvod domnievať sa, že ste niekoho zabili. Keby ste boli jediná, kto za mnou prišiel s takýmto listom a obvinením, možno by som premýšľal...“ Rozhodol sa, že sa s ňou o svoje úvahy radšej nepodelí, a tak sa len usmial a dodal: „Je to len krutý žart, ktorý si pisateľ – nech už je to ktokoľvek – vymyslel na nás oboch, *mademoi-*